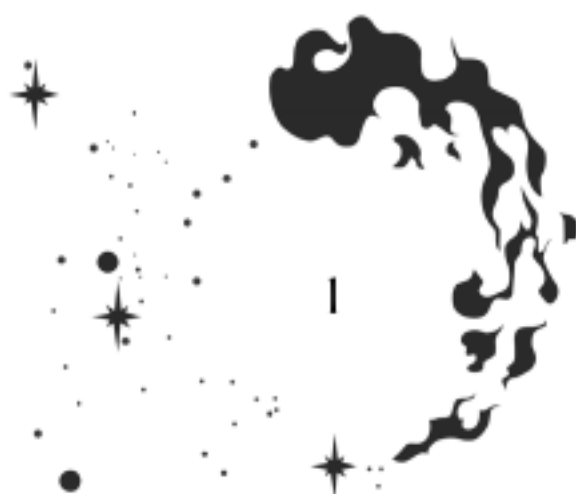

*Monsters leven in je hoofd,
Gemaakt van angsten en diepe spijt. Je krijgt de tijd niet terug die
ze hebben gestolen, maar je krijgshart zal je ziel redden.*

- Michelle Schaper

Binnenkort zou Matok Dave, mijn docent en vriend, vermoord worden.

En ik had één kans om het tegen te houden. Maar voordat ik die kans kon grijpen, moesten we van dit godvergeten schip af. Ik keek toe hoe Elwin en Myrdantus de zeilen straktrokken, terwijl Storm er als een verloren vogeltje bij stond.

Na nog twee dagen op zee te hebben gezeten, waren we bijna bij onze gewenste locatie. Ik kon niet geloven dat we zo snel weer bij land zouden aankomen. Er was de afgelopen weken zoveel gebeurd... maanden, durfde ik wel te zeggen. Nadat Elwin en zijn kliek vrienden (zijn tweelingbroer Rowen, Madeline en Arvin) me gered hadden van een zekere executie, was ik naar het bannelingenkamp gebracht.

Ik had daar eerst helemaal niet willen zijn. Ik wist niet eens waarom ik daar was. Tot Myrdantus het me allemaal duidelijk had gemaakt – zodra ik het aan kon horen. Ik had gedacht dat hij me achter had gelaten, in Odnag.

Integendeel, hij was juist weggegaan zonder iets te zeggen om de mensen van het bannelingenkamp te beschermen. Ik had hem het vergeven, tot ik erachter kwam dat de mensen blijkbaar dachten dat ik een of andere profeet was. Die gedachte zorgde voor zo veel druk op mijn schouders, zo misselijkmakend veel verant-